

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 12.04.1979, sp. zn. 11 To 17/79, ECLI:CZ:NS:1979:11.TO.17.1979.1

Číslo: 2/1980

Právní věta: K dokonání trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. postačí užití násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí proti někomu v úmyslu zmocnit se cizí věci. Jestliže však úmysl pachatele směřoval k tomu, aby zmocněním se věci způsobil značnou škodu, avšak k takovému následku nedojde, jsou jeho jednáním naplněny jen znaky pokusu trestného činu loupeže podle § 8 odst. 1, § 234 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 12.04.1979

Spisová značka: 11 To 17/79

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pokus, Trestný čin dokonaný

Předpisy: 140/1961 Sb. § 8 odst. 1
§ 234 odst. 1
§ 234 odst. 2 písm. b

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K odvolání krajského prokurátora, obviněného K. P. a jeho otce Nejvyšší soud ČSR zrušil rozsudek městského soudu v Praze ze dne 14. února 1979 sp. zn. 2 T 1/79 a věc vrátil soudu prvního stupně, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem městského soudu v Praze ze dne 14. února 1979 sp. zn. 2 T 1/79 byl obviněný K. P. uznán vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., spáchaným tak, že dne 1. listopadu 1978 kolem 11.00 hod. v Praze 1, Vodičkova ulice, v pasáži U Nováků, fyzicky napadl L. V., v úmyslu odcizit jí kabelku s výplatami, snažil se jí vytrhnout kabelku. Protože se však poškozená bránila jeho počínání a kabelku pevně držela, zesílil útok tím, že jí stříkl do očí „kasr“; přesto se mu nepodařilo pro obranu poškozené kabelku s výplatami vytrhnout, a proto se dal na útěk, avšak byl zadržen v místě se nacházejícími občany. Podle § 234 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti roků. Podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák. byl zařazen pro výkon trestu odnětí svobody do první nápravně výchovné skupiny. Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. mu byl uložen trest propadnutí slzotvorného prostředku „kasr“.

Rozsudek napadli odvoláním městský prokurátor, obžalovaný a jeho otec.

Městský prokurátor vytýká rozsudku městského soudu v Praze nesprávnou právní kvalifikaci, pokud neuznal obžalovaného vinným podle obžaloby. Soud odůvodnil mírnější právní kvalifikaci skutečností, že se nepodařilo bezpečně prokázat, že by obžalovaný K. P. měl vědomost o tom, že poškozená L. V. nese v kabelce částku převyšující 20 000,- Kčs.

Naproti tomu obžalovaný K. P. a jeho otec se domáhají uložení mírnějšího trestu.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a došel k závěru, že rozsudek soudu prvního stupně je zatížen takovými vadami, pro které je třeba tento rozsudek zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Městský prokurátor v Praze podal na obžalovaného K. P. obžalobu pro pokus trestného činu loupeže podle § 8 odst. 1, § 234 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., kterého se podle obžaloby dopustil tím, že dne 1. listopadu 1978 kolem 11.00 hodiny v Praze 1, Vodičkova ulice, v pasáži „U Nováků“ fyzicky napadl L. V. v úmyslu odcizit jí kabelku s výplatami ve výši 25 000,- Kčs a to tak, že ji nejprve opakovaně udeřil sevřenou rukou, ve které držel tubu „kasr“ do hlavy a současně se jí snažil kabelku vytrhnout. Protože však poškozená kladla odpor a kabelku pevně držela, zesílil útok tím, že jí vstříkl „kasr“ do očí, kabelku s výplatami se mu však nepodařilo odcizit, proto se dal na útěk, přičemž byl zadržen.

Městský soud v Praze po provedeném dokazování v hlavním líčení učinil závěr, že obviněný se dopustil trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., neboť použil proti L. V. násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci. Na rozdíl od obžaloby neuvádí ve výrokové části rozsudku, že šlo o výplaty ve výši 25 000,- Kčs, aniž se obžalovaný opakovaně udeřil do hlavy L. V. sevřenou rukou, ve které držel tubu s „kasrem“.

Nejvyšší soud ČSR vytkl, v kterých směrech zůstala skutková zjištění soudu prvního stupně neúplná v otázce, zda obviněný zamýšlel zmocnit se částky kolem 20 000,- Kčs nebo částky nižší, a k právnímu posouzení skutku pro případ, že soud zjistí, že obviněný zamýšlel zmocnit se částky kolem 20 000,- Kčs nebo vyšší uvedl:

V ustanovení § 234 odst. 1 tr. zák. jsou uvedeny znaky základní skutkové podstaty trestného činu loupeže; k dokonání tohoto trestného činu postačí užití násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí proti někomu v úmyslu zmocnit se cizí věci, aniž by bylo třeba, aby tento úmysl byl uskutečněn. Tedy i když pachatel po použití násilí dobrovolně upustí od uskutečnění svého úmyslu zmocnit se cizí věci, trestnost trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. nezaniká podle § 8 odst. 3 tr. zák., protože čin byl již dokonán. V ustanovení § 234 odst. 2 tr. zák. se rozvádějí okolnosti, které podmiňují použití vyšší trestní sazby. Jednou z nich je okolnost, že loupeží byla způsobena značná škoda.

Tzv. základní i kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu je třeba považovat za jeden celek. pro dokonání takového trestného činu nestačí naplnit znaky základní skutkové podstaty, ale je třeba, aby pachatel naplnil znaky tzv. kvalifikované skutkové podstaty trestného činu. Jestliže úmysl pachatele směřoval k naplnění základní i kvalifikované skutkové podstaty trestného činu, tj. v daném případě zmocnit se loupeží částky převyšující 20 000,- Kčs, je jeho čin dokonán jen tehdy, podařilo-li se mu uskutečnit tento záměr. Jestliže se této větší částky peněz nezmocnil a nezpůsobil tak značnou škodu, není jeho trestný čin dokonán, ačkoliv naplnil všechny znaky základní skutkové podstaty. Jeho skutek je jen pokusem trestného činu loupeže podle § 8 odst. 1, § 234 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák.